

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

28 päivänä syyskuuta 2023*

Ennakkoratkaisupyyntö – Kuluttajansuoja – Direktiivi 2011/83/EU – 2 artiklan 14 alakohta –
Direktiivi (EU) 2019/771 – 2 artiklan 12 alakohta – Kaupallinen takuu –
Takuuilmoituksessa tai tavaraa koskevassa mainonnassa esitetyt ominaisuudet tai muut
mahdolliset seikat, jotka eivät koske myydyn tavarän sopimuksenmukaisuutta – Takuun antajan
sitoumus siitä, että kyseinen kuluttaja on tyytyväinen ostettuun tavararaan – Kuluttajan
tyytymättömyyden tarkistaminen

Asiassa C-133/22,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyyntöstä, jonka
Bundesgerichtshof (liittovaltion ylin tuomioistuin, Saksa) on esittänyt 10.2.2022 tekemällään
päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 28.2.2022, saadakseen ennakkoratkaisun
asiassa

LACD GmbH

vastaa

BB Sport GmbH & Co. KG,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Jürimäe sekä tuomarit M. Safjan, N. Piçarra
(esittelevä tuomari), N. Jääskinen ja M. Gavalec,

julkisasiamies: P. Pikamäe,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

- LACD GmbH, edustajanaan S. Kuhn, Rechtsanwalt,
- BB Sport GmbH & Co. KG, edustajanaan C. Rohnke, Rechtsanwalt,
- Euroopan komissio, asiamiehinnään M. Noll-Ehlers, I. Rubene ja N. Ruiz García,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

kuultuaan julkisasiamiehen 9.3.2023 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,
on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU (EUVL 2011, L 304, s. 64) 2 artiklan 14 alakohdan ja tietyistä tavarakauppaa koskeviin sopimuksiin liittyvistä seikoista, asetuksen (EU) 2017/2394 ja direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta sekä direktiivin 1999/44/EY kumoamisesta 20.5.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/771 (EUVL 2019, L 136, s. 28) 2 artiklan 12 alakohdan tulkintaa.
- 2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa vastakkain ovat LACD GmbH ja BB Sport GmbH & Co. KG ja joka koskee LACD:n myymiin tuotteisiin kiinnitetyn ilmoituksen laillisuutta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

Direktiivi 2011/83

- 3 Direktiivin 2011/83 johdanto-osan neljännessä, viidennessä ja seitsemännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:
 - ”(4) – – Etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyjen kuluttajasopimusten tiettyjen näkökohtien yhdenmukaistaminen on välttämätöntä, jotta saataisiin aikaan todelliset kuluttajan sisämarkkinat, joilla vallitsee asianmukainen tasapaino kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyn välillä, samalla varmistuen, että toissijaisuusperiaatetta kunnioitetaan.
 - (5) – – kuluttajille annettavien tietojen ja peruuttamisoikeuden täysi yhdenmukaistaminen etäsopimusten ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtävien sopimusten osalta edistää kuluttajansuojan korkeaa tasoa ja parantaa elinkeinonharjoittajien ja kuluttajien välisten sisämarkkinoiden toimivuutta.
 - –
 - (7) Joidenkin keskeisten sääntelynäkökohtien täysi yhdenmukaistaminen lisäisi tuntuvasti oikeusvarmuutta sekä kuluttajien että elinkeinonharjoittajien kannalta. – –”
- 4 Kyseisen direktiivin tarkoituksena on sen 1 artiklan mukaan ”myötävaikuttaa sisämarkkinoiden moitteettomaan toimintaan saavuttamalla kuluttajansuojan korkea taso ja lähentämällä kuluttajien ja elinkeinonharjoittajien välisiä sopimuksia koskevien jäsenvaltioiden lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten tiettyjä osia”.

5 Saman direktiivin 2 artiklan 14 alakohdassa määritellään kaupallisen takuun käsite siten, että sillä tarkoitetaan ”myyjän tai tuottajan (takuun antajan) kuluttajalle sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka muulla tavoin huolehtia tavarasta, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyviä vaatimuksia, jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa”.

6 Saman direktiivin 6 artiklan, jonka otsikko on ”Etäsopimukseen ja muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyihin sopimukseen liittyvät tiedonantovaatimukset”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen taikka vastaavaan tarjoukseen, elinkeinonharjoittajan on toimitettava kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla seuraavat tiedot:

--

m) tapauksen mukaan maininta kaupanteon jälkeisen asiakastuen, kaupanteon jälkeisten palvelujen ja kaupallisen takuun saatavuudesta ja ehdoista;

--”

Direktiivi 2019/771

7 Direktiivin 2019/771 1 artiklan mukaan sillä ”pyritään edistämään sisämarkkinoiden moitteetonta toimintaa ja säätämään kuluttajansuojan korkeasta tasosta – –”

8 Kyseisen direktiivin 2 artiklan 12 alakohdassa määritellään kaupallisen takuun käsite siten, että sillä tarkoitetaan ”myyjän tai tuottajan (takuun antajan) kuluttajalle myyjän kuluttajalle sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka muulla tavoin huoltaa tavaraa, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin sopimuksenmukaisuutta koskevia vaatimuksia, jotka on esitetty takuutodistuksessa tai sopimuksen tekohetkellä tai ennen sitä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa”.

9 Mainitun direktiivin 24 artiklan 2 kohdassa säädetään, että sen säännöksiä ei sovelleta sopimukseen, jotka on tehty ennen 1.1.2022.

Saksan oikeus

10 Siviililain (Bürgerliches Gesetzbuch), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa (jäljempänä siviililaki), 443 §:n 1 momentin mukaan kyseessä on takuu, jos myyjä, tuottaja tai muu kolmas osapuoli ilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa antaa vastuuta virheettömyydestä koskevan sitoumuksen lisäksi sitoumuksen palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka tarjota sen osalta muita palveluita, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin virheettömyyteen liittyviä vaatimuksia, jotka on esitetty ilmoituksessa tai tavaraa koskevassa mainonnassa.

- 11 Siviililain 479 §:n 1 momentissa säädetään yhtäältä, että tämän lain 443 §:ssä tarkoitettu takuuilmoitus on laadittava selvästi ja ymmärrettävästi, ja toisaalta siinä luetellaan seikat, jotka takuuilmoituksessa on mainittava.

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymykset

- 12 LACD myy LACD-merkkisiä urheilu- ja kuntoilutuotteita vähittäis- ja verkkokauppioiden välityksellä. Se kiinnitti ainakin vuoteen 2013 asti T-paitoihinsa tuotelappuja (Hang-Tags), joissa oli seuraava teksti (jäljempänä LACD:n ilmoitus):

”LACD-takuu

Annamme jokaiselle LACD-tuotteelle elinikäisen takuun. Jos ette ole johonkin tuotteeseemme täysin tyytyväisiä, palauttakaa se myyjälle, jolta olette sen ostaneet. Voitte myös palauttaa sen suoraan LACD:lle, mutta ilmoittatthän meille tuotteen ostopaikan ja -päivän.”

- 13 BB Sport, joka myy urheilu- ja kuntoilutarvikkeita, osti vuoden 2018 elokuussa verkkokaupasta mysteeriostajan (Testkäuferin) välityksellä kaksi LACD-merkkistä T-paitaa, joihin oli kiinnitetty tuotelappu, joka sisälsi LACD:n ilmoituksen.
- 14 BB Sport katsoi, että näihin tuotelappuihin sisältyvät tiedot eivät täyttäneet siviililain 443 ja 479 §:ssä tarkoitettuja takuuilmoitukseen sovellettavia lakisääteisiä vaatimuksia, ja se nosti näin ollen Landgericht München I:ssä (alueellinen alioikeus München I, Saksa) kanteen, jossa se vaati, että LACD on määrättävä lopettamaan mainittujen tuotelappujen kiinnittäminen vaatteisiinsa. Koska tämä tuomioistuin hylkäsi kyseisen kanteen, BB Sport teki valituksen Oberlandesgericht Müncheniin (osavaltion ylioikeus, München, Saksa), joka hyväksyi valituksen.
- 15 LACD teki tämän jälkeen Revision-valituksen Bundesgerichtshofiin (liittovaltion ylin tuomioistuin, Saksa), joka on ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin, joka katsoo, että pääasian oikeusriidan ratkaisu riippuu sekä direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdan että direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohdan tulkinnasta, koska pääasiassa esitetyn kaltainen, sopimattoman kaupallisen menettelyn kieltämistä koskeva vaatimus, joka perustuu rikkomisen uusimisen vaaraan, voidaan hyväksyä vain, jos toiminta, josta pääasian vastapuolta moititaan, on ollut kilpailuoikeuden vastaista sekä tosiseikkojen tapahtumahetkellä että ajankohtana, jona Revision-valituksesta annetaan ratkaisu.
- 16 Kyseinen tuomioistuin katsoo aluksi, että sen toteaminen, että LACD on rikkonut siviililain 479 §:n 1 momentissa säädettyjä tiedonantovelvollisuuksia, edellyttää, että LACD:n ilmoituksen sisältyvä sitoumus ottaa myyty vaate takaisin, jos kuluttaja ei ole siihen tyytyväinen, on takuu, jota tarkoitetaan kyseisen lain 443 §:n 1 momentissa, jolla kulutustavaroiden kauppaa ja niihin liittyviä takuita koskevista tietyistä seikoista 25.5.1999 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 1999/44/EY (EYVL 1999, L 171, s. 12) tarkoitettu takuun käsite on saatettu osaksi Saksan lainsäädäntöä ja joka on 1.1.2022 alkaen perustunut direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohtaan.
- 17 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin arvioi, että vaikka kuluttajan tyytyväisyys ostettuun tuotteeseen ei ole osa kaupan kohteen ominaisuuksia, siinä saattaisi kuitenkin olla kyse siviililain 443 §:n 1 momentissa tarkoitettusta muusta kuin virheettömyyteen liittyvästä vaatimuksesta. Se

täsmentää, että tämä jälkimmäinen kriteeri lisättiin kyseiseen säännökseen 13.6.2014 alkaen direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohtaan sisältyvän kaupallisen takuun käsitteen saattamiseksi osaksi Saksan oikeutta.

- 18 Kyseisen tuomioistuimen mukaan direktiivin 2019/771 2 artiklan 14 alakohdan tai 2 artiklan 12 alakohdan sanamuodosta tai asiayhteydestä ei voida yksiselitteisesti päätellä, että se, ettei kuluttaja ole tyytyväinen ostettuun tuotteeseen, on kyseisissä säännöksissä tarkoitettu muu kuin takuutodistuksessa tarkoitettuun virheettömyyteen liittyvä vaatimus, jota koskevan näytön esittäminen voi johtaa kauppahinnan palauttamiseen, tavaran vaihtamiseen tai korjaamiseen taikka minkä tahansa muun kyseiseen tuotteeseen liittyvän muun palvelun suorittamiseen ilman, että tällaisen tyytymättömyyden pitäisi johtua tuotteen laadusta tai ominaisuuksista.
- 19 Koska direktiiveissä 2011/83 ja 2019/771 tarkoitettu kuluttajansuojan korkean tason varmistamisen tavoite kuitenkin puoltaa tällaista tulkintaa, mainittu tuomioistuin pohtii, miten tämä kuluttajan tyytymättömyys ostettuun tuotteeseen on näytettävä toteen, jotta voidaan vedota direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdassa ja direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohdassa tarkoitettuun kaupalliseen takuuseen.
- 20 Tässä tilanteessa Bundesgerichtshof päätti lykätä asian käsittelyä ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavat ennakkoratkaisukysymykset:

”1) Voiko kyseessä olla [direktiivin 2011/83] 2 artiklan 14 alakohdassa tarkoitettu muu kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyvä vaatimus tai [direktiivin 2019/771] 2 artiklan 12 alakohdassa tarkoitettu muu kuin sopimuksenmukaisuutta koskeva vaatimus, kun takuun antajan velvollisuus liittyy kuluttajan henkilökohtaisiin olosuhteisiin, erityisesti hänen subjektiiviseen suhtautumiseensa kaupan kohteeseen (tässä: kuluttajan henkilökohtainen tyytyväisyys kaupan kohteeseen), ilman, että näiden henkilökohtaisten olosuhteiden pitää olla yhteydessä kaupan kohteen laatuun tai ominaisuuksiin?

2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi:

Onko kuluttajan henkilökohtaisiin olosuhteisiin (tässä: hänen tyytyväisyytensä ostettuihin tavaroihin) perustuvien vaatimusten puuttumisen oltava todettavissa objektiivisten seikkojen perusteella?”

Asian käsittelyn suullisen vaiheen uudelleen aloittamista koskeva pyyntö

- 21 Julkisasiamiehen esitettyä 9.3.2023 ratkaisuehdotuksensa LACD pyysi unionin tuomioistuimen kirjaamoon 6.4.2023 toimittamallaan asiakirjalla, että asian käsittelyn suullinen vaihe määrätään unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 83 artiklan nojalla aloitettavaksi uudelleen. Tämän pyynnön tueksi LACD vetoaa yhtäältä siihen, että julkisasiamies on jättänyt huomiotta sen, ettei sillä ole verkkokauppaa. Toisaalta LACD korostaa direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohdan tulkinnan, jota ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on pyytänyt, merkityksellisyyttä.
- 22 On palautettava mieleen, että SEUT 252 artiklan toisen kohdan mukaan julkisasiamiehen tehtävänä on täysin puolueettomana ja riippumattomana esittää julkisessa istunnossa perustellut ratkaisuehdotukset asioissa, jotka Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön mukaan vaativat hänen myötävaikutustaan. Julkisasiamiehen ratkaisuehdotus tai perustelut, joiden

päätteeksi hän päätyy siihen, eivät sido unionin tuomioistuinta. Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännössä tai työjärjestyksessä ei myöskään määrätä asianosaisten mahdollisuudesta esittää huomautuksia vastaukseksi julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen. Näin ollen se, että asianosainen ei yhdy julkisasiamiehen ratkaisuehdotukseen, ei voi sellaisenaan olla peruste asian käsittelyn suullisen vaiheen aloittamiseksi uudelleen (tuomio 21.10.2021, Beeren-, Wild-, Feinfrucht, C-825/19, EU:C:2021:869, 24–26 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 23 Koska nyt käsiteltävässä asiassa, kuten tämän tuomion 21 kohdassa muistutetaan, LACD on vain kiistänyt julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen tietyt kohdat ja esittänyt huomautuksia sen sisällöstä, asian käsittelyn suullista vaihetta ei ole syytä määrätä aloitettavaksi uudelleen.

Ennakkoratkaisukysymysten tarkastelu

- 24 Alustavasti on todettava, siltä osin kuin ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin pyytää direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohdan tulkintaa, että kyseistä direktiiviä ei sen 24 artiklan 2 kohdan mukaan sovelleta sopimukseen, jotka tehtiin ennen 1.1.2022. Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että pääasiassa kyseessä oleva T-paitojen myyntiä koskeva sopimus tehtiin vuoden 2018 elokuussa.
- 25 Näissä olosuhteissa on tarkasteltava yhdessä niitä kahta kysymystä, joilla ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin tiedustelee lähinnä, onko direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohtaa tulkittava siten, että kaupallisen takuun käsitteeseen sisältyy ”mui[na] kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyvi[nä] vaatimuksi[na], jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa” takuun antajan asianomaiselle kuluttajalle antama sitoumus, joka koskee kuluttajan henkilökohtaisia olosuhteita, kuten hänen omaa tyytyväisyyttään ostettuun tavarahan, ja jos näin on, miten nämä olosuhteet on näytettävä toteen, jotta kyseiseen kaupalliseen takuuseen voidaan vedota.
- 26 Direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdassa määritellään kaupallinen takuu siten, että sillä tarkoitetaan ”myyjän tai tuottajan (takuun antajan) kuluttajalle sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi antamaa sitoumusta palauttaa kauppahinta, vaihtaa tai korjata tavara taikka muulla tavoin huolehtia tavarasta, jos se ei vastaa niitä ominaisuuksia tai muita kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyviä vaatimuksia, jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa”.
- 27 Tältä osin on todettava aluksi, että direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdan sanamuotoon ei sisälly mitään seikkaa, jonka perusteella sen soveltamisalan ulkopuolelle voitaisiin jättää takuun antajan sitoumus siihen, että ”kuluttaja on tyytyväinen ostettuun tuotteeseen”, mikä on jätetty tämän kuluttajan subjektiiviseen harkintaan.
- 28 Yhtäältä nimittäin kyseisessä säännöksessä viitataan takuun antajan asianomaiselle kuluttajalle antamiin ”sitoumuksiin”, jotka takuun antaja antaa kyseiselle kuluttajalle ”sopimuksenmukaisuutta koskevien lakisääteisten velvoitteiden lisäksi”. Toisaalta on niin, kuten julkisasiamies toteaa ratkaisuehdotuksensa 30 kohdassa, että neutraalilla ja yleisluontoisella ilmaisulla ”muita – – vaatimuksia” voidaan kattaa kuluttajan hankkimaansa tuotetta koskevien odotusten täyttymättä jääminen, joka ei ole yhteydessä kyseisen tavarahan ominaisuuksiin tai laatuun liittyviin objektiivisiin seikkoihin.

- 29 Seuraavaksi on todettava, että ”kaupallista takuuta” koskevien tietojen antaminen kuuluu, kuten muun muassa direktiivin 2011/83 6 artiklan 1 kohdan m alakohdasta ilmenee, kyseisen direktiivin mukaisiin velvoitteisiin, joilla pyritään varmistamaan, että asianomainen kuluttaja saa tietoja ennen sopimuksen tekoa. Kyseisessä 6 artiklassa veloitetaan siten elinkeinonharjoittajat toimittamaan kuluttajalle selvällä ja ymmärrettävällä tavalla tiedot mahdollisista kaupallisista takuista ja niihin liittyvistä ehdoista ennen kuin kuluttaja tulee sidotuksi etäsopimukseen tai muualla kuin elinkeinonharjoittajan toimitiloissa tehtyyn sopimukseen taikka vastaavaan tarjoukseen.
- 30 Direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdan tulkinta, jonka mukaan kaupallisen takuun käsitteeseen kuuluu elinkeinonharjoittajan sitoumus, joka koskee asianomaisen kuluttajan tyytyväisyyttä ostettuun tavarahan, on yhteensopiva kyseisen direktiivin sen tavoitteen kanssa, joka on kuluttajansuojan korkean tason varmistaminen takaamalla kuluttajien tiedonsaanti ja turvallisuus elinkeinonharjoittajien kanssa toteutettavissa liiketoimissa, kuten siitä on säädetty kyseisen direktiivin 1 artiklassa, luettuna sen johdanto-osan neljännen, viidennen ja seitsemännen perustelukappaleen kanssa. Tällä tulkinnalla nimittäin mahdollistetaan, että yhtäältä kyseinen kuluttaja voi saada tiedon kyseisen elinkeinonharjoittajan sitoumuksesta ja tietää paremmin etukäteen, mitkä ovat sen sopimuksen ehdot, jonka hän aikoo tehdä, voidakseen asiasta tietoisena päättää tehdä tai olla tekemättä tällaisen sopimuksen ja että toisaalta kyseinen elinkeinonharjoittaja palauttaa kauppahinnan pelkällä kuluttajan ilmoituksella siitä, että hän on tyytymätön, mikä parantaa hänen suojansa tasoa suhteessa elinkeinonharjoittajaan.
- 31 Lisäksi elinkeinonharjoittajan sitoumuksella ottaa ostettu tavara takaisin siinä tapauksessa, ettei kuluttaja ole siihen tyytyväinen, ilmaistaan tämän elinkeinonharjoittajan elinkeinonvapautta, josta määrätään Euroopan unionin perusoikeuskirjan 16 artiklassa, jota myös on noudatettava tulkittaessa direktiiviä 2011/83 sen johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa ilmaistun sen tavoitteen valossa, joka on asianmukaisen tasapainon varmistaminen kuluttajansuojan korkean tason ja yritysten kilpailukyvyyn välillä (ks. vastaavasti tuomio 5.5.2022, Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 32 Lopuksi kysymykseen siitä, onko kuluttajan mahdollisen tyytymättömyyden ostettuun tavarahan oltava todettavissa objektiivisella tavalla, voidaan vastata vain kieltävästi, kuten julkisasiamies ratkaisuehdotuksensa 48 kohdassa toteaa. Sitä, että kuluttajan subjektiiviset odotukset tällaiseen tavarahan eivät täyty, ei nimittäin määritelmän mukaan voida tarkistaa objektiivisesti. Kuluttajan pelkkää ilmoitusta tästä on näin ollen pidettävä riittävänä.
- 33 Edellä esitetyn perusteella esitettyihin kysymyksiin on vastattava, että direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohta on tulkittava siten, että kaupallisen takuun käsitteeseen sisältyy ”mui[na] kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyvi[nä] vaatimuksi[na], jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavarahan koskevassa mainonnassa”, takuun antajan asianomaiselle kuluttajalle antama sitoumus, joka koskee kuluttajan henkilökohtaisia olosuhteita, kuten hänen omaa tyytyväisyyttään ostettuun tavarahan, eikä näitä olosuhteita tarvitse tarkistaa objektiivisesti, jotta kyseiseen kaupalliseen takuuseen voidaan vedota.
- 34 Kun otetaan huomioon se, että – kuten tämän tuomion 15 kohdassa todetaan – ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin toteaa, että sen on otettava huomioon myös direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohta LACD:n ilmoituksen laillisuuden tutkimiseksi, on lisättävä, että tämän tuomion edellisessä kohdassa esitetty direktiivin 2011/83 2 artiklan 14 alakohdan tulkinta pätee direktiivin 2019/771 2 artiklan 12 alakohdan tulkintaan, koska kaupallisen takuun käsite on

määritelty lähes samalla tavalla näissä kahdessa säännöksessä ja koska direktiivin 2011/83 tavoin direktiivillä 2019/771 pyritään, kuten sen 1 artiklasta ilmenee, varmistamaan kuluttajansuojan korkea taso.

Oikeudenkäyntikulut

- 35 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Kuluttajan oikeuksista, neuvoston direktiivin 93/13/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 1999/44/EY muuttamisesta sekä neuvoston direktiivin 85/577/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/7/EY kumoamisesta 25.10.2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/83/EU 2 artiklan 14 alakohtaa

on tulkittava siten, että

kaupallisen takuun käsitteeseen sisältyy ”mui[na] kuin sopimuksenmukaisuuteen liittyvi[nä] vaatimuksi[na], jotka on esitetty takuuilmoituksessa tai sopimuksentekohetkellä tai ennen sen tekemistä saatavilla olevassa tavaraa koskevassa mainonnassa”, takuun antajan asianomaiselle kuluttajalle antama sitoumus, joka koskee kuluttajan henkilökohtaisia olosuhteita, kuten hänen omaa tyytyväisyyttään ostettuun tavaraan, eikä näitä olosuhteita tarvitse tarkistaa objektiivisesti, jotta kyseiseen kaupalliseen takuuseen voidaan vedota.

Allekirjoitukset